

DARMO 1/2 ROUTI - XI.

Sobota, 22. září 2018

11. Zrada. Máj milovaná manželka z Paříže domů na pouhých 5 dny, které navěc utekly jako voda. Jolankou nadáily, už zase stáhl mezi dvěma a májval nám na rozloučenou. Bylo mi smutno, ale já-kala jsem si, že už to nám, jak vydržíme. Hlavně se mi v jak nechtělo být o prázdninách doma. Už kvůli Vladimírovi, ze kterého od našeho incidentu dost nepříjemně cítit. Domluvila jsem se proto s bratrancem Jirkou, že strávíme s ním i jejich statku v Netkovicích.

V nejbližších dnech jsem zařídila vše, co bylo třeba, abych mohla odjet aspoň na měsíc z města. Ještě pár dní a byly jsme s Jolankou připraveny vyrazit. Tedy nejen s Jolankou, ale samozřejmě i s Oliverem a s Cecilkou. Když jsme venku Olivera v parku, potkaly jsme ošetřovatelku od Michala z divadla.

„To jsem ráda, paní Heleno, že vás vidím,“ řekla jí. „Buďte tak laskavá a vyřídíte manželovi, aby se za mnou stavil ještě předtím, než odejde.“

„Tak to je smůla, pane,“ řekla jí, „Michal odjel už před dvěma dny.“

„Jak to? Vždyť Iveta Stránská byla ještě dnes ráno v divadle.“

„Stránská? Chvilku trvalo, než došlo, co jsem vlastně slyšela.“ „Oni jeli do Paříže spolu?“

„Copak vy jste to nevěděly, pane? Zbořila se. Když viděla, že stojím jako opátená, rychle se rozloučila a pospíchala ode mě pryč.“

Sedla jsem si na nejbližší lavičku, protože se mi začaly třást nohy. Jolanka házela na trávě Oliverovi máček. Dávala jsem se na ně a myšlenky se mi na chvíli úplně zastavily. Tak proto musel jet Michal bez nás. Kdesi uvnitř to bolelo, moc to bolelo.

„Mami, pojďme už,“ zatahala mě Jolanka za ruku.

Nadechla jsem se zhluboka a pokusila se o smůlu: „Jdeme, holčičko. Už musíme jít, hlad, víš? Kde je Oliver?“

â€žTam Ä•uchÄ¡,â€œ ukÄ¡zala ruÄ•iÄ•kou.

HvÄ-zdla jsem na prsty a Oliver

vystÄ™elil z kÄ™ovÄ- jako Ä¡ipka. Hnal se ke mnÄ›, ale vÄ•as nezabrzdil a prudce mi vrazil do nohy. Michal se mu vÄ¾dycky smÄ¡il, Ä¾e mÄ¡ zavzduÄ¡nÄ›nÄ© brzdy. TentokrÄ¡t jsem vÄ¡ak nebyla na nÄ¡iraz pÄ™ipravenÄ¡ a do reality mÄ› vrÄ¡tila prudkÄ¡ bolest v kolenÄ›. No to mi jeÄ¡tÄ› schÄ¡izelo. DomÄ™ jsem se dobelhala vÄ¡elijak, ale na doktora to naÄ¡tÄ›stÄ- nebylo. StaÄ•ilo pouÄ¾Ä-t mast a elastickÄ© obinadlo, kterÄ½m jsem koleno pevnÄ› stÄ¡hla.

Co kdyÄ¾ zbyteÄ•nÄ› panikaÄ™Ä-m?

TÄ™eba spolu jeli jen pracovnÄ› a Michal mi o tom neÄ™ekl, protoÄ¾e vÄ›dÄ›l, Ä¾e bych na jeho bejvauku Ä¾Ä¡rlila. MoÄ¾nÄ¡ bych mu mÄ›la zavolat a udÄ›lat si jasno. Tu myÄ¡lenku jsem rychle zavrhl. Bude lepÄ¡Ä-, kdyÄ¾ se napÄ™ed uklidnÄ-m a vÄ¡echno si rozmyslÄ-m.

Pak mÄ› nÄ›co napadlo. VytÄ¡hla

jsem ze zÄ¡suvky pÄ¡r divadelnÄ-ch programÄ™ a poloÄ¾ila je na stolek. Jak jsem pÄ™edpoklÄ¡dala, Jolanka si je za chvÄ-li zaÄ•ala prohlÄ-Ä¾et. Jmenovala tety a strejdy, kterÄ© znala a pak ukÄ¡zala na lvetu StrÄ¡nskou: â€žMaminko, podÄ-vej, tady je ta teta, co s nÄ¡mi byla v ZOO.â€œ

Tak to je jasnÄ©. Kdo vÄ-, jak

dlouho uÄ¾ to trvÄ¡. Jako robot jsem vÄ¡echny nakrmila a uloÄ¾ila jsem Jolanku do postele. Potom jsem dlouho sedÄ›la v jÄ-delnÄ› s nohama poloÄ¾enÄ½ma na druhÄ© Ä¾idli. Oliver si lehl pode mÄ› na zem a obÄ› koÄ•ky se mi uvelebily na klÄ-nÄ›. UklidÄ-ovalo mÄ›, kdyÄ¾ jsem hladila jejich hebkÄ© koÄ¾Ä-Ä¡ky. UvaÄ¾ovala jsem o tom, kde se stala chyba. MoÄ¾nÄ¡ v tom, Ä¾e mÄ›l Michal pÄ™Ä-liÄ¡ velkou volnost. NevyptÄ¡vala jsem se poÄ™Ä¡d, kam jde a kdy pÄ™ijde. Doma jsem na nÄ›j byla milÄ¡, tak snad nemÄ›l dÄ›vod utÄ-kat schvÄ¡lnÄ› z domu, aby nemusel poslouchat nÄ›jakou semetricku. PÄ™ipadlo by mi poniÄ¾ujÄ-cÄ- ho kontrolovat a bÄ½t mu vÄ›nÄ› v patÄ¡ch. SÄ¡zela jsem na vzÄ¡jemnou dÄ›vÄ›ru, ale zÄ™ejmÄ› bylo tÄ© svobody aÄ¾ moc. Je potom pÄ™Ä-liÄ¡ snadnÄ© zneuÄ¾Ä-t situace.

ZvÄ¡Ä¡tnÄ-, Ä¾e mÄ› to nikdy

nenapadlo. Byla jsem spokojenÄ¡ a pÄ™esvÄ›denÄ¡ o naÄ¡Ä- vzÄ¡jemnÄ© IÄ¡sce. Ale s Ä•Ä-m nebyl spokojenÄ½ Michal?

Co jsem udÄ›lala Ä¡patnÄ›?

Z oÄ•Ä- mi vyhrkly slzy. DlouhÄ½

plÄ¡Ä- mi pÄ™inesl Ä©levu a naÄ¡tÄ›stÄ- takÄ© velkou Ä©navu. DÄ-ky tomu se mi podaÄ™ilo celkem klidnÄ› usnout. RÄ¡ino uÄ¾ jsem vidÄ›la vÄ¡echno v trochu jinÄ©m svÄ›tle. PÄ™estala jsem nesmyslnÄ› hledat vinu u sebe a zaÄ•ala jsem bÄ½t na Michala pÄ›knÄ› naÄ¡tvanÄ¡.

Jako sprÄ¡vnÄ¡ Ä¾enskÄ¡ jsem se potÄ™ebovala nÄ›komu svÄ›Ä™it, tak jsem zavolala

Natálie, jestli by se nemohla zastavit, ať se potěbuji doktora. Za chvíli půjdu
a rozhlédla se, která z vás má problém. Pak se vjímla, ať se pokulhá vím.

„Tebe bolí noha a voláji
veterináře?“

„Ale ne, vždyť je
tentokrát na duši, tak tě volám jako svého soukromého psychologa.“

Když jsem jí řekla, co se stalo, chvíli pámějílela. „Táta to nic
neznamená, Heleno, ať se nepěsvádív.“

„Ale nepěpadá ti to moc
pravděpodobně, ať? Co máš teď dlat?“

„Zavolej mu a zeptej se ho
rovnou. Aspoň budeš v dlat, na něm jsi.“

„Do toho se mi právě nechce.
Mám strach z pravdy, ale na druhou stranu nechci poslouchat nějaké
vytáčky. Nechci s ním mluvit vůbec.“

„Stejně ti bude volat.“

„Tak nebudu brát telefon, ať
trvala jsem na svém.“

„Budeš mít strach a za ne tě
sháněš po známých, ať nám tla Natálie.“

„Jen ať si dáš starosti pámějílela
idylce s milenkou.“

„V tom pápadě se seber a odjeď
na statek, jak jsi to měla v plánu. Nic ti nepomůže tak, jako pámějílela fyzicky
prácké. Tady budeš jen sedět a trápit se.“

Udělal jsem to pámějílela tak.
Jarmila slábila, ať se zase bude krmit ať s Matějkem, já naložila dlat, psa,

klec s Cecilkou a pÅ™esunuli jsme se na statek do Netkovic. Tohle mÅ™sto mÅ™ vÅ™dy pÅ™Å™jemnÅ™ vrÅ™tilo do dÅ™tstvÅ™. Moc vÅ™cÅ™ se tu od tÅ™ doby nezmÅ™nilo.

KdyÅ™ mÅ™ pÅ™estalo bolet koleno, hned jsem byla pÅ™idÅ™lena ke konÅ™m, kde zrovna chybÅ™la pomocnÅ™ ruka. Po letech, kterÅ™ jsem v mlÅ™dÅ™ strÅ™vila na jÅ™zdÅ™nÅ™, mi to pÅ™iÅ™lo vÅ™ce neÅ™ vhod.

Jolanka si naÅ™la nejvÅ™tÅ™ho kamarÅ™da v Albertovi, coÅ™ byl ochoÅ™enÅ™ laboratornÅ™ potkan. MoÅ™nÅ™ proto, Å™e byl ze vÅ™ech mÅ™stnÅ™ch zVÅ™at nejmÅ™nÅ™. Sotva posnÅ™dala, uÅ™ ho tahala z klece a celÅ™ den ho rÅ™znÅ™ poponÅ™jela, krmila, hladila, ale hlavnÅ™ mu poÅ™Å™id nÅ™co vyprÅ™jvÅ™la. ObÅ™as mi ho pÅ™inesla a to pak na mÅ™ chvÅ™li koukal svÅ™ma korÅ™ilkovÅ™ma oÅ™kama, potom mi vylezl na rameno a schoval se mi pod vlasy.

ZÅ™ejmÅ™ se cÅ™til bezpeÅ™nÅ™ a navÅ™c mÅ™l dobrÅ™ pÅ™ehled, tak se mu tam lÅ™bilo. Zato mnÅ™ se to nelÅ™bilo vÅ™bec. Za prvÅ™ mÅ™ strÅ™nÅ™ lechtal tenkÅ™mi ostrÅ™mi drÅ™jpkly, kdyÅ™ poÅ™Å™id pochodoval z jednoho ramene na druhÅ™, a pak hlavnÅ™ ten dlouhÅ™ holÅ™ ocas. PÅ™iznÅ™vÅ™m, Å™e mi Å™el poÅ™dnÅ™ mrÅ™jz po zÅ™dech, kdyÅ™ mi s nÅ™m jezdil po kÅ™Å™i.

Å™Tak se mi zdÅ™, Å™e si budete muset vzÅ™t Alberta domÅ™, Å™e smÅ™jil se bratranec Jirka, kdyÅ™ chvÅ™li sledoval Jolanku.

Å™Tak to by nesmÅ™l mÅ™t ten strÅ™nÅ™ ocas. VÅ™dyÅ™ vypadÅ™ jako Å™Å™Å™ala, kterÅ™ si Å™ije vlastnÅ™m Å™ivotem.Å™e

Å™ProÅ™ strÅ™nÅ™? PodÅ™vej se, jak se s nÅ™m Å™ikovnÅ™ pÅ™idrÅ™uje a vyvaÅ™uje tÅ™lo. A uÅ™ jste holky vidÅ™ly, jakÅ™m zpÅ™sobem baÅ™tÅ™ piÅ™kot? Ne? Tak se pojÅ™te podÅ™vat.Å™e

StrÅ™il Alberta do klece, vytÅ™hl z kapsy kulatÅ™ dÅ™tskÅ™ piÅ™kot a dal ho panÅ™kujÅ™cÅ™mu hlodavci. Potkan mÅ™j pÅ™ednÅ™ nohy opatÅ™eny dlouhÅ™mi tenkÅ™mi prstÅ™ky, do kterÅ™ch vÅ™echno bere a kterÅ™ vypadajÅ™, jako miniaturnÅ™ lidskÅ™ ruÅ™iÅ™ky. Odnese si pamlssek do kouta, tam si polosedl nebo pololehl na zÅ™da, hlavu opÅ™mel o klec, piÅ™kot chytil do tÅ™ch ruÅ™iÅ™ek jako volant a opÅ™mel si ho o bÅ™micho.

Potom rychle hlodal poÅ™Å™id na stejnÅ™m mÅ™stÅ™, ale s Å™volantemÅ™e toÅ™il dokola, takÅ™e se rychle zmenÅ™oval, aÅ™ z nÅ™j zÅ™stal jen malÅ™ drobek.

MezitÅ™m pÅ™iÅ™la jeÅ™tÅ™ Jirkova manÅ™elka Vlasta, nesla pro zMÅ™nu tenkou slanou tyÅ™inku a povÅ™dÅ™: Å™TeÅ™ se podÅ™vejte na tohle, aÅ™ vidÅ™te, co je to za chytrÅ™ka. Nebude ji Å™rÅ™t, ale schovÅ™ si ji do svÅ™ho domeÅ™ku.Å™e

Albert chytil tyÅ™inku uprostÅ™ed do tlamiÅ™ky a bÅ™Å™el s nÅ™ k domeÅ™ku, kterÅ™ vÅ™jak mÅ™l jen malÅ™ kulatÅ™ vchod, takÅ™e s tyÅ™kou neproÅ™jel. PoloÅ™il ji, chvilku pÅ™emÅ™jlel a pak ji rychle na tÅ™ech mÅ™stech pÅ™ehlodal a kaÅ™dÅ™ dÅ™l zvlÅ™jÅ™ uÅ™ lehce nastÅ™hoval do domeÅ™ku.

â€žJã¡ jsem slyã¡ela, Å¾e jsou potkani chytã¡í, ale Å¾e aã¾ takhle,â€œ Å¾asla jsem.

â€žAle ze zaã¡tku se s tou tyã¡inkou dost nabã¡hal, neã¾ to takhle vymyslel. Jen je zvlã¡itnã¡, Å¾e vã¾dycky to nejdã¡í-ve aspoã¡ jednou vyzkouã¡í, jestli ji nepronese celou a pak si teprve vzpomene, Å¾e ji mã¡í nalã¡mat,â€œ Å™ekla Vlasta a vzala do nã¡ruã¡í- velkou orientã¡lnã¡-koã¡ku, kterã¡ pozorovala Alberta s nã¡mi.

â€žNebojã¡-te se, Å¾e ho zakousne?â€œ

Jirka zavrtã¡l hlavou: â€žPã¡edstav si Å¾e ne, nã¡m to bylo takã¡ divnã¡, ale koã¡kã¡m tihle laboratornã¡- potkani asi nã¡jak nevonã¡-, nebo co, protoã¾e po nã¡m Å¾ã¡dnã¡ nejde. Tuhle jsme mu dokonce strã¡ili aã¾ do klece, a nic. Pã¡itom myã¡i lovã¡- normã¡lnã¡. Netuã¡í-m proã¡, ale je to tak.â€œ

Oliver dostal kã¡dã¡nã¡-pã¡idã¡lenu pouze pã¡ednã¡-zahradu, protoã¾e na dvoã¡e a na dalã¡í- zahradã¡ pã¡ebã¾vala smeã¡ka bernskã¾ch salaã¡nickã¾ch psã¡, kterã¡- pouã¡tã¡li hrã¡zu, kdykoliv ho zahlã¡dí. Byli celkemã¡tyã¡i. Pes Vilda, vã¾ã¡-cã¡- pã¡es sedmdesã¡it kilo a tã¡i fenky. Dvã¡ chovnã¡ a pak drobnã¡ Aranka, kterou jim bylo lã¡to utratit, kdyã¾ se zjistilo, Å¾e je jakoã¡tã¡nã¡ neprodejnã¡ kvã¡li vrozenã¡ vadã¡ kyã¡lã¡-. Zã¡skala jsem si je hlavnã¡ tã¡-m, Å¾e jsem po veã¡erech trpã¡livã¡ Å¡esã¡vala jejich hustã¡ koã¾ichy. To milovali, ale vã¡tã¡inou se chtã¡li Å¡esat vã¡ichni narã¡z, tak to bã¾vala docela tlaã¡enice.

Michal nã¡kolikã¡t volal a psal, ale jã¡ jsem nereagovala. Pak mu zã¡ejmã¡ nã¡kdoã™ekl, Å¾e jsem v Netkovicã¡ch, tak si sehnalã¡slo na Jirku a zavola! na jeho mobil. Zrovna jsme sedã¡li na verandã¡ u kã¡vy.

â€žJasnã¡, je tady, â€¡ vydrã¾, hned ti ji dã¡m,â€œ Å™ekal Jirka do telefonu a ve mnã¡ hrklo.

Samozã™ejmã¡ jsem se pã¡ã¡-buznã¾m oã¾ã¡dnã¡m problã¡mu mezi mnou a Michalem nezmã¡nila. Co teã¡? Kdyã¾ to tã¡-pnu, bude to hloupã¡ a stejnã¡ se budou ptã¡it. Ale co mu teã¡ mã¡m, kruci, Å™ekã¡-ct? No, aspoã¡ to budu mã¡t za sebou.

â€žHalã¡!â€œ

â€žTady Michal, proã¡ mi, prosã¡-m tã¡, nebereã¡ telefon? Mã¡ã¾ã¡ mi to nã¡jak vysvã¡tlit? Jsi vã¡bec normã¡lnã¡-, Heleno?â€œ

â€žCos potã¡eboval?â€œ zeptala jsem se klidnã¡.

â€žJá se z tebe zblázním, copak tě nenapadlo, že o vší mém strachu jsem kámel Michal.

Chvíli jsem mlčela a pak jsem se zeptala: â€žJsi v Paříži s Ivetou?â€œ

â€žCože? Kdo ti něco takového řekl?â€œ

â€žJsi v Paříži s Ivetou?â€œ zopakovala jsem dotaz.

Po delší pauze ti je odpověď: â€žAno, ale!â€œ.

â€žV tom pád se spolu u nás nemáme o něm bavit,â€œ p řekla jsem ho a ukončila hovor.

Jirka s Vlastou zarážející koukali. Ve mně se všechno tě slo, ale zvládl jsem jim celkem klidně oznámit, že Michal odjel na pár let do Francie se svou milenkou.

â€žCo budeš dělat?â€œ řekla Vlasta.

Než jsem stála něco odpověď, ozval se hrozný kámel a řekne. Na verandu vběhla moje starší teta, Jirkova maminka, lomila rukama a hystericky kámel něco, němu nebylo rozumět.

Pak chytila Jirku za ruku a těhla ho k hospodě skálem stnostem, které byly mezi domem a dvorem. Vádycky jim pákali â€žřekyâ€œ nebo â€žřekyâ€œ. Nechápavě jsme s Vlastou z raly. V nás sledující chvil se ozvalo Jirkovo volání: â€žVlasto, nepoužij sem Helenu!â€œ

To mě polekalo a hned jsem byla na nohou: â€žKde je Jolanka? Jolii!â€œ

â€žHraje si v kuchyni s Albertem, neboj se,â€œ řekla Vlasta, která páskoila a pro jistotu mě držela za ruku. â€žPojď, pájdeme tak ráději do kuchyně,â€œ strkala mě do dveří.

Za chvíli se vrátil Jirka, a tvářil se nešťastně.

â€žCo se stalo?â€œ zeptaly jsme se těm.

â€žMějti zapomenla zavazet dvě na dvůr a Oliver se dostal k beráčkům.â€œ

â€žKde je? Co se mu stalo? Co mu udÄ›lali?â€™ vyskoÄ›ila jsem ze Å¼idle.

Jirka mÄ› chytÄ›l pevnÄ› do nÄ›ruÄ›e

a Å™ekl: â€žNechoÄ› tam, je to smeÄ›ka, nedali mu Ä›janci a v momentÄ› ho roztrhali na kusy.â€™

UdÄ›lalo se mi Ä›patnÄ›.

MIA KOBOSILOVÄ›